

med, for det bliver ikke lettere at fordele de 300,000 Kr. end de 1½ Million; det bliver endnu sværere, forekommer det mig, efter de Regler eller Mangel paa Regler, der ere givne i dette Forslag; hvor det er Indenrigsministeren, der efter Samraad med de danske Købstadforeninger og de samvirkende Sogneraadforeninger, som rimeligvis slet ikke kunne blive enige, skal fordele dette Tilskud. Mig forekommer det, at der ved dette lægges for meget over paa Indkomsten. Jeg hørte nok, at den ærede sidste Taler mente, at det var den eneste rigtige Fremgangsmaade; disse indirekte Skatter, af hvilke Staten fik en saa stor Del af sine Indkomster, vare af det onde, det var bedre at ramme direkte, og det lader man jo til her i Landet at ville gøre efter en ret udstrakt Maalestok. Jeg tror nu, at det kan ogsaa blive for meget ad den Vej, og det forekommer mig, at Kommunerne havde egentlig talt et Krav paa at beholde disse Penge. Havde man aldrig givet dem dette Tilskud, kunde det være sin Sag. Man har fra Statsmyndighedernes Side lagt den ene Byrde efter den anden over paa Kommunerne, Alderdomsunderstøttelse, Bidrag til uægte Børn, Skolevæsen o. s. v., og man har saa syntes, at Staten burde støtte dem noget. Havde man aldrig gjort det, havde Kommunerne maattet finde sig deri og søge at klare sig uden Tilskud, og jeg skal indrømme, at deres Økonomi da mulig var bleven noget bedre, men nu har man imidlertid gjort det, og naar man saa paa et Tidspunkt, hvor Kommunerne i Forvejen ere stærkt anstrengte — og det ere de jo næsten alle eller i alt Pald en stor Del af dem — vil tage Tilskuddet fra dem, forekommer det mig rigtignok uheldigt. Jeg synes, at vi ere højt nok oppe med vor Indkomst- og Formueskat til, at man kunde begynde at se sig om efter Skatter af en noget anden Art. Vi have virkelig Objekter nok. Jeg ved, at det vil skurre i de ærede Medlemmers Øren, naar jeg nævner Objekter som: Cykler, Bøsser, Tændstikker o. s. v., men i Virkeligheden tror jeg, at man lige overfor Formue- og Indkomstskatten skal vogte sig lidt for at stramme Buen saa stærkt, at Formuerne unddrage sig Beskatning, hvad de i mange Tilfælde kunne gøre. Man har været langt nok ude paa dette Omraade, jeg tror ikke, man skal gaa videre ad den Vej.

Alt i alt vil jeg sige, at dette Forslag om at tage Tilskuddet fra Kommunerne forekommer mig lidet tiltalende. Jeg erkender, at man ogsaa fra Rigsdagens Side

har den Pligt at søge at skaffe Balance i i vort Regnskab, men det synes mig rigtignok, at der er mange andre Maader, hvorpaa man kan skaffe denne Balance og give Statskassen de 1,200,000 Kr., mange andre og bedre Maader end den: at berøve Kommunerne Tilskuddet og derigennem yderligere forøge den Indkomstskat, som er bleven høj nok i Forvejen.

Vejstrup: Da dette Lovforslag i Fjor var til Behandling her i Salen, var jeg forhindret i at være til Stede, og jeg vil derfor gerne have Lov til at knytte et Par Bemærkninger til det foreliggende Forslag. Jeg vil da straks sige med Hensyn til det første Punkt af Forslaget, at det forekommer mig at være baade berettiget og i høj Grad betimeligt. Jeg stiller mig der i absolut Modsætning til det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll), som udtalte, at Tillægs- og Fradragsreglerne vare for voldsomme, jeg synes, at de netop ere paa deres Plads. Det er jo ikke nye Tanker eller Ideer, som ligge til Grund for den foreslaede Ændring. Det er, om jeg saa maa sige, en Lap paa det gamle Klædebon, og det forekommer mig berettiget, at man søger at lappe, før Hullerne blive for øjensynlige. Det kan ikke nægtes, at efterhaanden som Ejendomsskatterne i nogen Grad skifte Karakter, vil det Forhold indtræde, at de smaa Ejendomme beskattes uforholdsmæssig højt. Efterhaanden som Hartkornsskatten forsvinder, og Skatten gaar over til Ejendomsskyld, vil der som Følge heraf blive paalagt de mindre Ejendomme større Byrder, idet jeg dog undtager de ganske smaa Ejendomme, dem, som ikke ere større, end at Fradraget gør dem fuldkommen skattefrie. Jeg tror nu ikke, at det i og for sig for disse allermindeste Ejendomme betyder en Lettelse, idet man, om end Ejendomsskatten forsvinder, enten vil komme til at berøve Besidderne deres borgerlige Rettigheder, deres kommunale Valgret eller ogsaa vil komme til at paalægge dem en personlig Skat, som i mange Tilfælde vil være højere end den Ejendomsskat, de i Øjeblikket betale. Saa vidt jeg har kunnet se, vil Forholdet være det, at omkring de 10 pCt. af Befolkningen i Kommunerne som Følge af den personlige Skat ville faa en forhøjet Skat, naar man gaar over til Ejendomsskyld. Jeg ser derfor som sagt ikke rettere, end at den her tilstræbte Ændring er baade berettiget og betimelig. De Ejendomsbesiddere, det særlig kommer til at gaa ud over ved denne Forandring af Ejendomsskatterne,